

ភាវេត្យកិច្ច

អុបាសកអុបាសិកាបានទទួលសមាទាននូវអុបាសថសីល ក្នុងថ្ងៃអុបាសថកាល នោះរួចហើយ បើចង់អោយមានផលានិសង្សច្រើន ក្នុងថ្ងៃនោះយប់នោះត្រូវសង្រួមកាយវាចា អោយបានសមគួររៀបរយតាមពុទ្ធនុញ្ញាតទុកមក។

អែការសង្រួមកាយអោយបានសមគួរនោះ គឺត្រូវលះបង់នូវការងារទាំងឡាយមាន ភ្លូវស្រែកាប់ចំការដាំដើមដែលជាការសៅហ្មងដល់ព្រហ្មចារីសីល ដែលខ្លួនបានទទួលសមាទានហើយក្នុងថ្ងៃនោះយប់នោះ សង្រួមវាចាអោយបានសមគួរនោះគឺត្រូវ លះបង់នូវតិរច្ឆានកថាទាំង៣២យ៉ាង មាននិយាយអំពីបាយស្រូវអង្ករជាអាក្រក់ល្អ អំពីទឹកអំពីដីថា ក្នុងទីនេះទីនោះមានទឹកថ្លាទឹកអាក្រក់ដីល្អដីអាក្រក់ អំពីគ្រឿងស្លៀកពាក់ថា ល្អអាក្រក់ អំពីញាតិរបស់ខ្លួនថា ល្អ ថាចំរើនដោយសេចក្តីសុខ អំពីរូបស្រី ប្រុសថា អាក្រក់ថា ល្អជាដើម ហើយគួរប្រកបពោលនូវពាក្យជាទីសប្បាយដល់ប្រការមានពោលអំពីសីល៥ សីល៨ និងអានិសង្សនៃសីល៥ សីល៨ អំពីសមាធិកម្មដ្ឋានទាំង៤០ អំពីវិបស្សនាបញ្ញាជាដើម។

បើបានសង្រួមកាយវាចាសមគួរហើយ ក្នុងថ្ងៃនោះយប់នោះ ត្រូវស្តាប់ធម៌ទេសនា រឺធ្វើនូវធម្មសាក្កាគឺសាកសួរអំពីធម៌ បើមិនបានស្តាប់ធម៌នោះទេ ត្រូវសង្រួម ចិត្តតាំងចំរើននូវកម្មដ្ឋានក្នុងសមថកម្មដ្ឋានទាំង៤០ ប្រការត្រង់កម្មដ្ឋានណាមួយក៏បាន អែកម្មដ្ឋានទាំង៤០ នោះមានសេចក្តីពិស្តារ នៅក្នុងគម្ពីរវិសុទ្ធិមគ្គបាលីរឺសំរាយ ត្រង់សមាធិនិទ្ទេសជានិទ្ទេសទី៧ ក្នុងទីនេះ មិនបានសំដែងអំពីកម្មដ្ឋានទាំងនោះដោយសព្វគ្រប់ទេគ្រាន់តែប្រាប់របៀប និងធម៌ដែលត្រូវចំរើននោះខ្លះប៉ុណ្ណោះ។ ពុទ្ធភាសិតសំដែងថា អ្នកនឹងចំរើនមូលកម្មដ្ឋាន គឺពុទ្ធនុស្សតិកម្មដ្ឋានជាមុនសិន ហើយទើបអោយចំរើននូវកម្មដ្ឋានអែទៀតតទៅ តាមគួរដល់អធ្យាស្រ័យ។

វិធីដែលនឹងចំរើននោះដូច្នោះ អុបាសកអុបាសិកាមុនដែលនឹងចំរើនកម្មដ្ឋាននោះ ត្រូវពិចារណានូវទោសនៃកាមគុណអោយឃើញច្បាស់ថា រូប សំលេង ក្លិន រស សម្ផស្សទាំង៥នេះរមែងកើតទោសទុក្ខផ្សេងៗ រឺនឹងពិចារណានូវខន្ធផ្ទៃ អោយឃើញថាជា អនិច្ចំ ទុក្ខំ អនត្តា គឺអោយឃើញថារូបក្នុងនេះមិនទៀង តែង

វិនាសទៅដោយហេតុផ្សេងៗ មានវិនាសដោយចំហាយក្តៅក្រដាក់ជាដើម រូបនេះរមែងនាំមកនូវសេចក្តីទុក្ខព្រួយ រូបនេះរមែងបែកធ្លាយជាធម្មតារកខ្លឹមសាគ្មានសោះឡើយ វេទនាខន្ធ សញ្ញាខន្ធ សង្ខារកូន្ធ វិញ្ញាណខន្ធ សោតក៏ជាអនិច្ចំ ទុក្ខអនត្តាដូចគ្នានឹងរូបកូន្ធនោះដែរ។

ម្យ៉ាងទៀត គប្បីពិចារណាធម៌ដែលជាទីសង្ខេបនោះថា ជនទាំងឡាយដែលកើត មកក្នុងលោកនេះរកទីពឹងពុំនាក់អោយមាំមួននោះពុំមាន សុទ្ធតែជាអ្នកកំព្រាម្នាក់អែង មានមាតាបិតាស្វាមីភរិយាកូនប្រុសស្រី មិត្តសំលាញ់មានទ្រព្យសម្បត្តិ ក៏ទុកដូចជាគ្មាន ព្រោះថា ជនទាំងឡាយមានមាតាបិតាជាដើមនោះ មិនអាចនឹងបែងចែក នូវសេចក្តីសុខទុក្ខអោយដល់គ្នាបានឡើយ មិនអាចនឹងជួយការពារ រឺជូនដំណើរគ្នាទៅក្នុងកាលដែលមរណសង្គ្រាមមកដល់ចំពោះរូបនិមួយៗនោះបានឡើយ ពេលដែលមរណសង្គ្រាមមកដល់ខ្លួនសត្វទាំងអស់ក៏ជាអ្នកអិតមានខ្លីគ្នាឡើយ បើប្រទះបានសេចក្តីទុក្ខ ដែលកើតអំពីអកុសលកម្មដែលខ្លួនធ្វើហើយ ក្នុងកាលមុនស្លាប់នោះ ក៏ត្រូវតែទទួលយកនូវសេចក្តីទុក្ខនោះដោយឆាប់រហ័ស រឺបើប្រទះបានសេចក្តីសុខដែលជាផលនៃកុសលកម្ម ដែលខ្លួនបានកសាងមកហើយក្នុងពេលមុនស្លាប់ នោះក៏ត្រូវទទួលសោយសុខដោយបរិបូណ៌ចំពោះតែខ្លួនមួយប៉ុណ្ណោះ ទោះខ្លួនមានទ្រព្យសម្បត្តិក្នុងលោកនេះតិចច្រើន ប៉ុន្មានៗក្តី ក៏មិនអាចយកទៅផងបានឡើយ។

កាលបើអុបាសកអុបាសិកា បានពិចារណាដូច្នោះហើយ ក៏នឹងឃើញថា សព្វមនុស្សប្រុសស្រីទាំងអស់ នឹងរកខ្លីគ្នាមកជាទីពឹងពុំនាក់អោយបានមាំមួននោះពុំមានឡើយ ឃើញតែគុណទាំងឡាយមានគុណព្រះពុទ្ធព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ និងទានសីល ភាវនាជាដើមនេះអែង ទើបជាទីពឹងដ៏វិសេសអាចនឹងជួយអុបត្តម្ភ គាំពារទំនុកបំរុង ក្នុងកាលដែលមច្ចុសង្គ្រាមមកដល់ ផ្តាច់ផ្តល់នូវជីវិតអិន្ទ្រិយរបស់សត្វទាំងពួងនោះ អោយសុខបានស្រួលរៀងដរាបទៅដល់លោកខាងមុខទៀតបាន។

អុបាសកអុបាសិកា កាលបើលពិចារណាឃើញសេចក្តីយ៉ាងនេះហើយ ក៏នឹងមានចិត្តអោនទៅកាន់ពុទ្ធកុណ ធម្មគុណ សង្ឃគុណ បើឃើញថាចិត្តរបស់ខ្លួនអោនទៅកាន់គុណព្រះរតនត្រៃហើយ គប្បីពិចារណានូវព្រះនាមរបស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធជាម្ចាស់ទាំង១០ព្រះនាម មានអរហំជាដើម អោយបានកើតសេចក្តីជ្រះថ្លាក្នុងព្រះនាមទាំងនោះ ហើយគប្បីលើកឡើងនូវព្រះនាមទាំងនោះមកភាវនា គឺថាយកគុណទាំងនោះមក

នឹករំពឹងតែក្នុងចិត្តម្យ៉ាង មិនបានបញ្ចេញវាចាអោយលន់លឿយ។

អែកិច្ចដែលនឹងអង្គុយចំរើនការនោះ ក្នុងបាលីដែលជាពុទ្ធភាសិតបង្ហាត់អង្គុយពេនជើង ហើយធ្វើ
កាយអោយត្រង់ល្អស្រួល បែរមុខអោយចំទៅមុខ តំកល់ស្មារតីអោយនឹង នៅក្នុងអារម្មណ៍ដែលខ្លួន
បំរុងនឹងលើកឡើងមកកាន់វិធីការនោះ

វិធីការនាមានបីយ៉ាង

១ - អោយរំពឹងថា អិតិបិ សោ ភគវា អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធោ វិជ្ជាចរណសម្បន្នោ សុគតោ លោក វិទូ អនុត្ត
ពោបុរិសទម្មសារថិ សត្តាទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ។ ហើយត្រឡប់មកតាំងរំពឹងពីខាងដើមទៅទៀត។
រំពឹងយ៉ាងនេះទោះ ១០០ចប់ រឺ ១០០០ចប់ ក៏បានតាមកំលាំងសទ្ធា។

២ - នឹងរំពឹងថា សោ ភគវា អិតិបិ អរហំ សោ ភគវា អិតិបិ សម្មាសម្ពុទ្ធោ សោ ភគវា អិតិបិ វិជ្ជាចរណស
ម្បន្នោ ។ល។ ហើយត្រឡប់មកតាំងនឹករំពឹងខាងដើមទៅទៀត រំពឹងយ៉ាងនេះទោះ ១០០ចប់ រឺ ១០០០ចប់
ក៏បានតាមកំលាំងសទ្ធា។

៣ - នឹងនឹករំពឹងតែមួយបទ ដូចរំពឹងថា អរហំ។ រឺថា សម្មាសម្ពុទ្ធោ។ រឺថា ពុទ្ធោ ។ រឺថា ភគវា។ ដូច្នេះ
ក៏បាន នឹករំពឹងយ៉ាងនេះក្នុង ១បទ ទោះបាន១រយចប់ក្តី ១ពាន់ចប់ក្តី តាមពេញចិត្តរបស់ខ្លួន ត្រូវនឹករំពឹង
ដោយដឹងសេចក្តីផង ដូចមានបែប ប្រែក្នុងត្រៃប្រណាមខាងដើមនោះស្រាប់ហើយ។

អែទីសេនាសនៈដែលអុបាសកអុបាសិកានឹងអង្គុយចំរើននោះ គប្បីរកទីអោយស្ងាត់ ទាំងពេលសោត ក៏
ត្រូវរកអោយស្ងាត់ចាកសូរសព្ទសំលេងទាំងពួង កុំអោយលាន់លឺគឺកង ដើម្បីនឹងធ្វើអារម្មណ៍អោយតាំង
នៅនឹងល្អ។

កាលបើអុបាសកអុបាសិកាបានតាំងការនារំពឹងដល់ពុទ្ធភុណ្ណដូច្នោះហើយ ក៏នឹងអោយបានកើតបានតែត្រឹម
បីតិ ៥ យ៉ាងគឺ

- ១ - ខុទ្ទកា បីតិ សេចក្តីត្រេកអរព្រឺពោមព្រឺស្បែក។

- ២ - ខណ្ឌកា បីតិ សេចក្តីត្រេកអរប្រាកដដូចជាផ្នែកបន្ទោរ
- ៣ - អោក្តិកា បីតិ សេចក្តីត្រេកអរមានអាការដូចជាលកទឹកបោកខ្ទប់ មកត្រូវ
- ៤ - អុព្វេង្គា បីតិសេចក្តីត្រេកអរខ្លាំងអាចញ៉ាំងកាយអោយអណ្តែតឡើង
- ៥ - ផរណាបីតិ សេចក្តីត្រេកអរ ធ្វើអោយត្រជាក់ជ្រូតជ្រាបទូទៅក្នុងកាយ។

បីតិ៥ប្រការនេះត្រង់បីតិណាមួយ រមែងកើតឡើងដោយអំណាចការនា រំពឹងដល់ ពុទ្ធកុណដែលជាមូល
 កម្មដ្ឋាន ហើយនឹងបានផលានិសង្ស អាចអោយសំរេចបាន ត្រឹមអុបចារជ្ឈានប៉ុណ្ណោះ មិនអាចនឹងអោយ
 ដល់អប្បនាឈាន គឺបឋមឈាននោះបានឡើយ ព្រោះពុទ្ធកុណនេះ ជាគុណជ្រាលជ្រៅអនេកអនន្តពន់
 ពេកណាស់ អ្នកដែលចំរើននោះមិនអាចនឹងពិចារណាអោយយល់សព្វគ្រប់ទៅបាន។

ចប់ភាវេតព្វកិច្ច ដោយសង្ខេបតែប៉ុណ្ណោះ